

d'un descens en el grau de puresa de la catalanitat de **Ressorgiment**, un quequeig, una inseguritat respecte a la forma de solució del nostre plet i la manca de conecrecció envers la fita on ens ha de conduir el camí a seguir.

Mentre el Consell de Londres no es situï d'esquena a Espanya i no presenti, nó davant d'Espanya, sinó del Món demòcrata internacional, a Catalunya en el mateix plànol de les altres nacionalitats esclaves i no faci concreta fe d'independentisme, no podrem nosaltres considerar-lo **nacional** i per més ganes que en tinguem, no podrem donar-li nostra adhesió i seguirem éssent les "febles veus discordants" per a senyalar el camí recte i per a impedir la recaiguda cap a una solució federativa que, els cants de la sirena espanyola podrien convertir, per obra de màgia maquiavèlica, en una altra solució estatutària, tant o més denigrat que l'anterior.

Régim federatiu, en una idiosincràsia com l'espanyola, implica hegemonia de la nació castellana o espanyola. I a això, sols cap oposar-hi: Independència prèvia. I, a tot tirar, Confederació després..... ¡si convé!

Coneixem massa el "panyo"!

EXEMPLE A SEGUIR.—és el que ha donat, atorgant personalitat internacional al seu poble, l'Honorable President d'Euskadi, Aguirre, adherint-se a l'acord de les 26 nacions aliades contra el feixisme.

I si els catalans no estan encara, globalment, tan definits com els bascs, la culpa no és dels separatistes catalans, sinó dels ex-dirigents, quasi tots "políticaires" incapables d'un gest nacionalment cívic com el del President Aguirre.

Comprenem que sigui així. Enyoren les "sinecures" perdudes. Desitjen recuperar-les i com que encara miren de cara a la solució espanyola, temen comprometre's pel que pugui succeir el dia de demà. Saben nedar i guardar la roba.

I precisament perquè considerem al Consell de Londres lluny d'aquesta posició i contrari a la "politiqueria"

professional, entenem que cal que es defineixi netament i crua cap a l'independentisme, per a evitar que els mal pensats l'hi puguin involucrar.

QUE SE'N CONVENCIN, D'UNA VEGADA!— Ni pràctic, ni lògic, ni possible és, tenint en compte la situació internacional democràtica, l'enfocament de cara a Espanya per a la solució del nostre problema nacional. Experiències de totes menes, passades i presents, ho demostren sobrerament.

Ens en fem càrree d'aquest pòsit que, en termes generals, portem els catalans i que dificulta evadir-nos de l'objectivitat espanyola, radicalment. En quan als que s'entocudeixen en que no hi ha més remei que dialogar i tractar amb Espanya, els hi direm que, si el punt és Espanya, ells, de ple, cauen en el mateix error que abans va caure la Lliga, ahir i avui els de l'Esquerra Republicana i avui també els del PSUC, que no són altra cosa que una minoria comunista "espanyola".

I si així és, seguireu els nacionalistes de cor i convicció del Consell de Londres i de les Comunitats Catalanes considerant que el "punt" és Espanya i coincidint amb els de la Lliga, amb els de l'Esquerra Republicana i amb els comunistes del PSUC?

I ara... teniu la paraula.

UNA GENERALADA.— Com si no fos prou lo d'aquell famós editorial de "El Pensamiento Español", de Buenos Aires, ara "España con Honra", (¡bu fa!) de Mèxic, publica una lletra del General Asensio, adreçada al President d'Euskadi, Aguirre, protestant del fet explicat en l'anterior **Sacseig, EXEMPLE A SEGUIR.** El general "republicà" no pot permetre categoria de nació al país basc. "Región" i gràcies.

Si encara no estan convençuts els

CATALUNYA, PETITA O GRAN, ES LA UNICA PÀTRIA DELS CATALANS.

ESPANYA NO ES LA NOSTRA PÀTRIA, SINO UNA AGRUPACIO DE VARIAS PÀTRIES.

catalans que miren de cara a Espanya del que en poden esperar dels del 31, que prenguin nota d'aquest nou exabrupte i que vagin.... "somniaient truites".

COM ELS CRANCS.— En Macià proclamà la República Catalana. En Companys, L'Estat Català.... dintre la República Federal Espanyola. Ara, uns "polítics" catalans que enyoren els **enxufes**, es decanten cap a la 'Consti' del 31 i a l'estatut, i uns comunistes nascuts a Catalunya "comissariats" per l'ex-nacionalista Comorera, són "consignats" cap al "Partido Comunista de España".

Els que han reulat tant és senyal que caminen de quatre potes com els cranics. Per això els catalans conscients de la seva catalanitat coneixen el perill de les reculades i saben ben bé que tenen dues cames i no poden caminar per altra ruta que no sigui la que condueix a la República Catalana, lliure, independent i sobirana.

¡JUSTA LA FUSTA!— "El Poble Català" en son No. 5, publica un editorial encertadíssim. Parla amb més claredat que mai. Diu que Catalunya, poc o molt, hi sortirà guanyant amb la victòria dels Aliats, però que no tot ho havem de deixar a la ma dels vencedors, que cal que a l'hora de reconstruir el món, el món sàpiga que és el que vol Catalunya "com sabrà el que vol Polònia i el que vol Grècia".

Això equival a tant com dir que Catalunya ha d'anar sola i que s'ha de situar en el mateix plànol de les nacions europees envaïdes i que Espanya no hi compta. Això, doncs, també equival a nacionalisme radical, a separatisme.

Per què, doncs, el Consell Nacional de Londres no parla també més clar i no es constitueix en una mena de Govern Provisional de la República Catalana, proclamant-ho davant propis i estranys?

Entenem que aquest és el pas previ a donar si no volem deixar-ho tot a la ma dels vencedors, o que els Republicans Espanyols ens representin.